

Kajuk Gyula Hűtőmágnes

A szomorú szemű, fáradt fiatalasszony mély levegőt vett, aztán elszántan belökte a kulcsot a zárba és el is fordította. Az ajtó kitérült, a nő belépett. A lakásban csend honolt. Lerakta a magával hozott szatyrokat a konyhában, aztán rögtön, titkolt reménykedéssel, ám némi félelemmel is eltelve besietett a hálóba. Az öreg még aludt, láthatóan nem volt semmi baja, oldalán a paplan egyenletesen emelkedett és süllyedt.

Ibolya megkönnyebbülten sietett vissza a konyhába, ahol holmiját hagyta. Óvatosan, hogy zajt ne csapjon, kipakolt mindent a konyhaasztalra. Agya közben, mint a taxaméter ketyegett, összeadta a felhozott dolgokat, mintha csak régi munkahelyén, a kis élelmiszerbolt kasszájában ülne még mindig, és rutinosan ütögetné be a tételeket.

Tegnap este már nem volt ideje mindent elkészítenie, így most kapkodnia kellett. Várta már a társasház lépcsőházának takarítása, a kukamosás, társának ellátása és még ezer más teendő.

- De jó lenne, ha eljutnék ma fodráshoz is! - futott át agyán a gondolat. Keze közben fürgén járt, készítette a napi szendvicseket. Kiismerte már régóta az öregúr ízlését. Tudta róla, hogy bolondul például a svédgombáért, a paradicsomos és a majonézes dolgokért. Lehetőségéhez képest igyekezett a kedvére tenni, bár az ő Sanyija néha morgott, hogy miért is kell neki más gusztusa szerint ennie, holott ő mennyit belead a közös kosztba!

Ez ugyan messze nem volt igaz, Ibolyának minden hónapban jókora összeggel ki kellett pótolnia a „közös” rezsiköltséget, aminek fő oka élettársának egyre növekvő igényei voltak, de eddig hallgatott.

A kenyérpírtóból kiugrott két szelet rozskenyérre ráhalmozott egy-egy kanálnyi tojásos vesevelőt, amibe, néhány lenyelt, epés megjegyzés árán belecsempészhetett két maréknyit a gondjaira bízott öregúr kedvencéből, az időben beázott vargányából is. Lassan tele lett a tálca. Három darab délelőttre, három délutánra... mint már hosszú hetek óta. Betette a hűtőpolcra és karórájára nézett. Sietni kell! Felrázta álmából az öregurat, kitámogatta a WC-be, kivárta, míg az elvégzi a dolgát, segített neki felöltözni, aztán besegítette szokott helyébe, a nagyszoba ablaka előtt álló karosszékbe.

Megkönnyebbülten csapta be az előszoba ajtaját, ám pár lépés után belenyilallott agyába valami rossz érzés!

- Te jó ég! A cédula, meg a mágnes!

Visszafordult, csendben kinyitotta az ajtót, belopakodott a konyhába és körülnézett. Szerencséje volt, a tegnapi cetlit hamar megtalálta a mikrosütő tetején. A piros filccel írt cédulát egy hűtőmágnessel a kivénhedt frizsider ajtajára rögzítette. Bekukkantott a nagyszobába, de ott minden rendben volt. Az öregúr egyenes derékkal ült karosszékében és az ablakon át, szigorú szemmel, folyamatosan a parkot pásztázta. A fiatalasszony végre eltávozhatott.

Az öregúr, szokása szerint, szemmel tartotta a forgalmat. Láta a kisbolt elé beálló furgonokat, azt is, ahogy némelyik borostás sofőr a vele évődő boltoslány popsijára csap. Ilyenkor rosszállóan csóválta a fejét. A hűvös idő miatt a

gyalogosforgalom megcsappant, így látnivaló nemigen akadt. A felesége meg csak nem került elő, sem a boltból, sem az újságostól.

Az öregúr lassan megéhezett és egyre ingerültebbé vált. Hirtelen elhatározással kinyúlt a karosszék mellé és megragadta botjait. Kibotorkált a konyhába.

A hűtőszekrény ajtaján álmélkodva olvasta a cédulát. "Drága szívem! A kis Eszterke hajnalra belázasodott, de Ági nem tudott vele otthon maradni! Átmentem pesztrálni a kicsit, de neked csináltam pár szendvicset! Jövök, ahogy tudok!

Csók: a Te Magdid"

Az öregember pironkodott.

- De buta is vagyok! Hamarabb ki kellett volna jönnöm! Kinyitotta a hűtőt. Gusztusos szendvicsek várták odabenn. Nagy nehezen kiügyeskedte a tálcát és leült enni.

- Egyre jobb szendvicseket csinál ez a Magdus! - dünnyögte magában - Hiába, no, negyvenöt év alatt csak kitanulta, hogy szeretem! És még a gyógyszeremet is kiadagolta az én csillagom... Megevett és bevett mindent, aztán nagy nehezen elvégezte a dolgát a WC-n, és eltámolygott a hálóig, ledőlni.

A fiatalasszony este az élettársával jött fel, aki mohó tekintettel felmérte, mi minden is vár majd Ibolyára, ha az öreg netán...

A konyhában felpattintott magának egy sört, míg párja rendezkedett. Közben tekintete a hűtőre siklott

- Ugye, milyen baromi jó ötlet volt, hogy nem hagytam kidobni ezt a cédulát?! Ezeket az Alzheimereseket mindig, újból és újból megnyugtatja egy ilyen „napi üzenet”. Ezt kitanultam, mikor a geriátrián dolgoztam vagy félévig! Látod, Ottó bácsi is milyen frankón elüldögél egész nap a székében, várva Magdi anyust, aki már két hónapja feldobta a talpát!

Rekedten felröhögött.

Ibolya megborzongott. Eldöntötte, hogy kirúgja ezt az önző, lelketlen embert is. Legkésőbb a jövő héten! Vagy talán a temetés után...